

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16451/2023
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Стојановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милован Стојановић, адвокат из ..., ради предаје непокретности, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2141/22 од 06.09.2022. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2141/22 од 06.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2141/22 од 06.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 3819/21 од 13.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезан тужени да у року од осам дана од пријема пресуде испразни све непокретности – куће које се налазе на кп. бр. .. и то: земљиште под зградом и другим објектом површине 78м², градско грађевинско земљиште и породична приземна стамбена зграда бр. 1 површине 78м² наведени објекат има одобрење за употребу, затим земљиште уз зграду и други објекат површине 318м², врста земљишта, градско грађевинско земљиште, врста права на земљишту, коришћење са обимом удела ½ врста права на објекту, својина ЛН. .. КО Јагодина те да исте преда у државину тужиљи. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 53.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2141/22 од 06.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П 3819/21 од 13.06.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. овог закона за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност наведених услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије туженог не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права. Тужени уз ревизију није доставио, нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или сличној чињеничноправној ствари, тако да нема ни потребе за уједначавањем судске праксе. У конкретном случају, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву којим је тражена предаја непокретности у посед донели уз правилну примену одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа као релевантног материјалног права када су утврдили да је тужиља сувласник непокретности, чију предају тражи, а који је у фактичкој власти туженог, при чему је основ коришћења непокретности туженог отпао, с обзиром да је свој удео отуђио Уговором о купопродаји непокретности, због чега тужиља као сувласник има право да јој се спорна непокретност врати у државину. При томе, наводима ревизије се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и указује се на одређене битне повреде поступка, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије према члану 404. став 1. ЗПП.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.11.2021. године а означена вредност предмета спора од 10.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на неновчано потраживање у коме означена вредност предмета спора не прелази законом прописани новчани цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић